

Mitt livs fisk..?

Rapport fra Abornes fiskecamp.

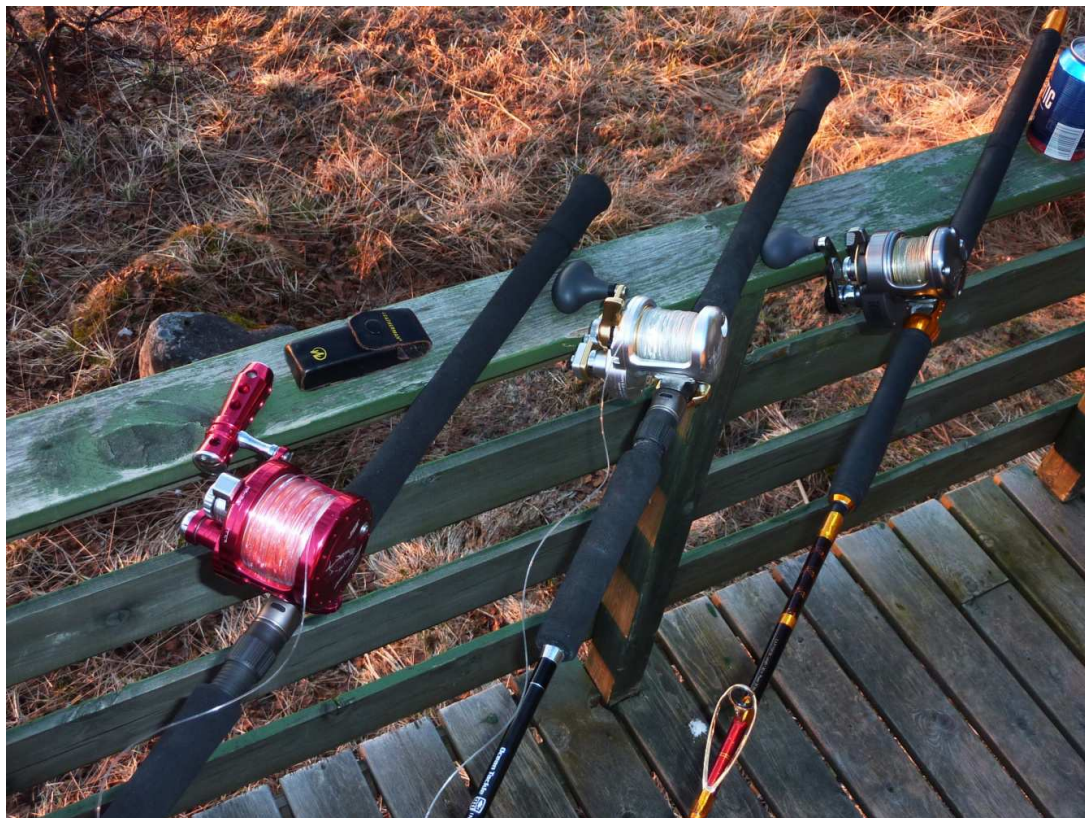
Jeg og Martin har igjen vært og besøkt Abornes Fiskecamp etter den fine turen vi hadde hit i september i fjor . Sist var vi fire gutter på tur hvor alle fikk kveite. Vi hadde i tillegg et fantastisk vær hvor vi sto på 'Yttersia' i bar overkropp og hadde det helt fantastisk.

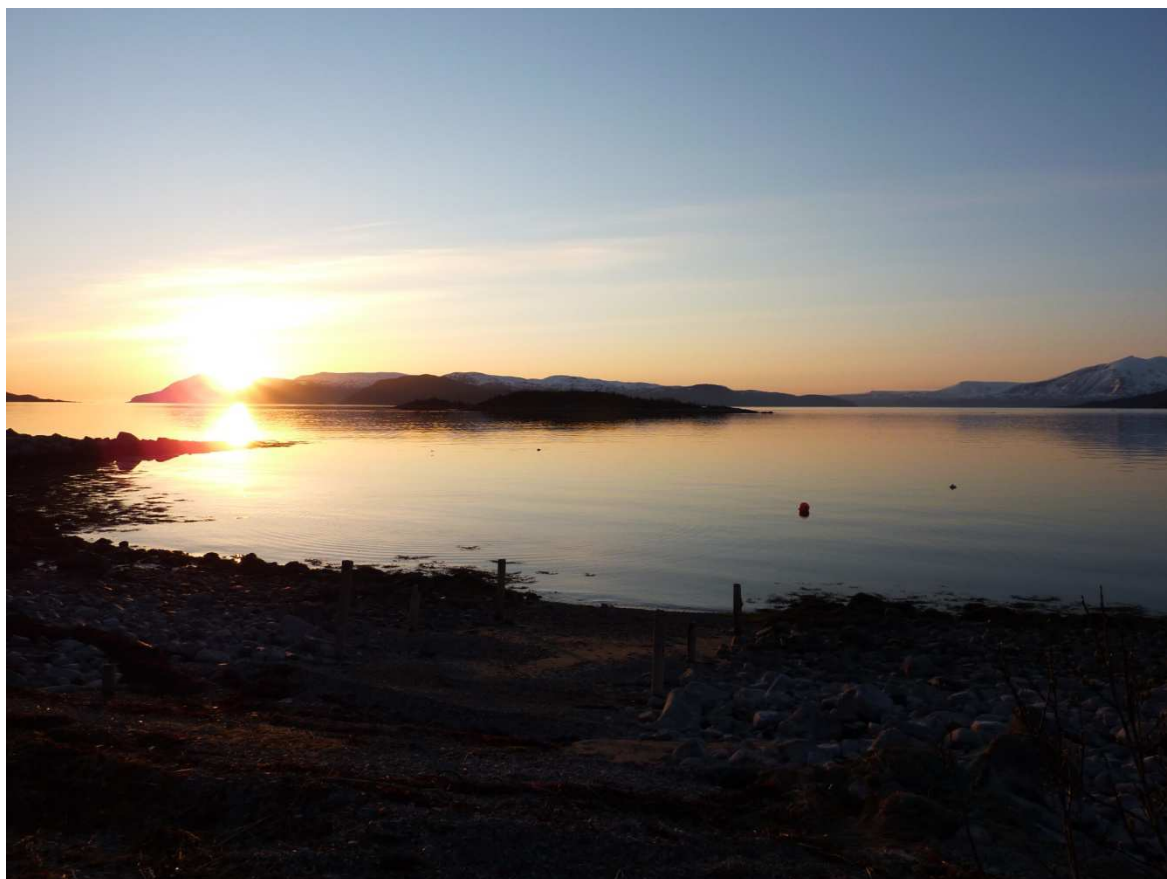
Denne turen står på mange måter i skarp kontrast til forrige gang vi var oppover – dessverre vil nok Martin si, for han fikk ikke fisk denne gang. Dessverre vil jeg slutte meg til – så lenge vi snakker om været eller det generelle fisket vi opplevde denne gangen... Når det kommer til det viktigste så vil jeg vel si at den største kontrasten for meg ble veldig kjærkommen...

Vi ankom Dåfjorden på natten den 24.05 i et fantastisk vær – vi rigget stenger og kledde oss om i en faderlig fart. Vi bare måtte komme oss utpå i denne deilige natten – vi hadde sett værmeldingene for de neste dagene, og det var ikke positivt.

Under ses to typiske kveitevåpen – Fra venstre: OTI Fathom Blade 5,2' 40-80# med en Jigging Master PE8 - OTI Fathom Blade 6' 30-50# med Shimano Talica 10II. Den tredje er Agnfiskestanga... Penn Overseas 6' 30# med Shimano Tyrnos 8II. Lengst til høyre skimtes beviset på at vi er tilhengere av lokal kultur.

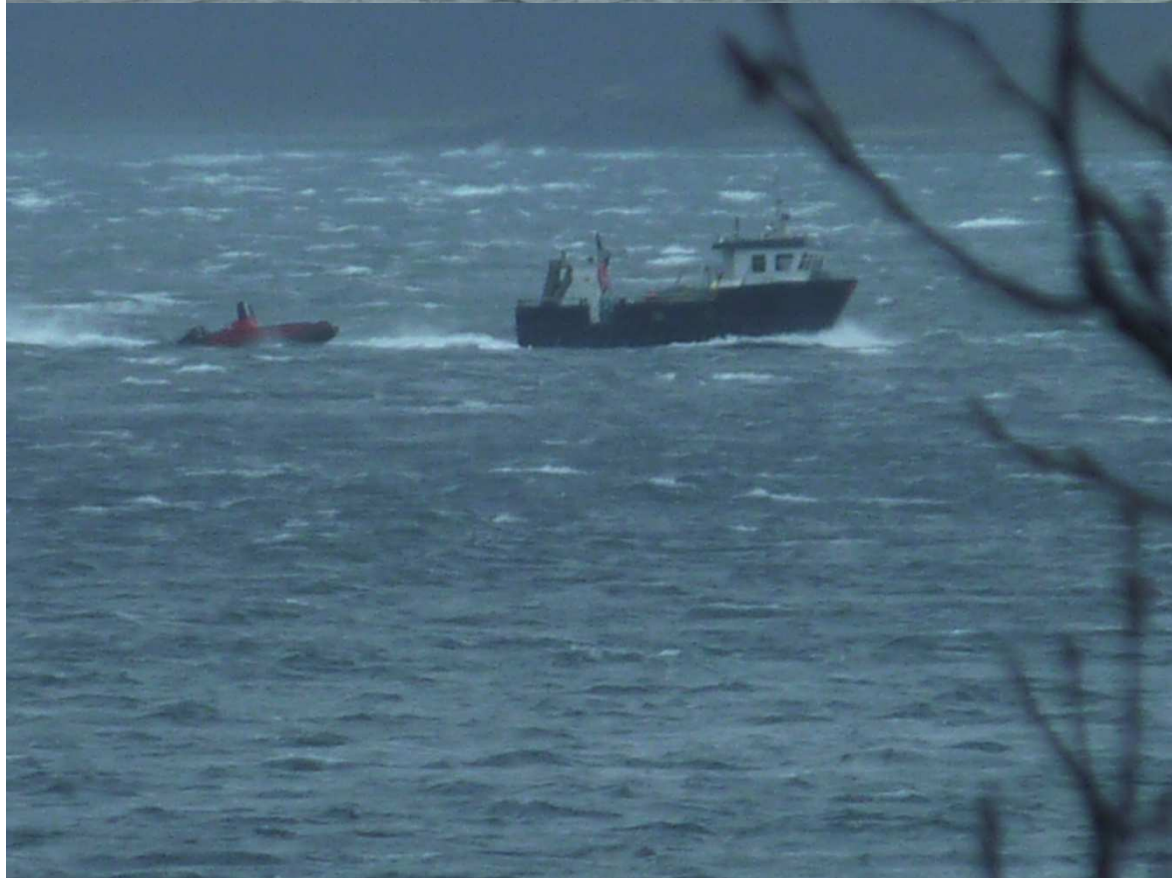
Slenger dessuten med et helt greit stemningsbilde. Mest fordi stemningen var så fin...

Vi kjørte fra sted til sted som vi visste om fra sist og prøvde litt ymse jigger. Vi hadde fine drift over flere gode spots, men det ville seg ikke. Klokken åtte om morgenen var begge to så trøtte at vi nesten ikke klarte å holde øynene åpne på vei tilbake til campen. Hjem for å sove.

Torsdag forløp på samme måte – rent bortsett fra at været fra meldingene hadde slått til. Det var to våte jævlere som frysende returnerte til hytta den natta... Vi hadde i tillegg fått vite fra Frank at både vind og regn skulle bli mye verre til fredagen med sterk kuling. Mye tydet på at dette ville bli en 'planleggingsdag'.

Fredags formiddag kunne vi konstatere at meteorologene noen ganger får helt rett... mulig at de hadde undervurdert vinden en smule? Jeg tror det blåste liten storm, det hele var veldig imponerende... Bildene over er tatt fra lèsiden av fjorden.

Vi var imidlertid enige om at det skulle fiskes, så vi kjøpte inn litt lette kroker og søkker og fant oss en fjordtarm som lå i lè for vinden. Vi skulle prøve oss på litt flyndre og steinbit. Vi kom veldig fort i kontakt med masse fisk – torsk for det meste, men av beskjeden størrelse. Vi tok vare på noen få som vi kunne bruke som kveiteagn.

Etter en stund var vi så våte og kalde at diskusjonen om dette var koselig formelig tvang seg frem... Det var da vi skjønnte at vinden hadde løyet noe, og at det burde være mulig å lure seg på utsiden av Dåvøya og kjøre noen drift etter kveita i lè for den verste sjøen og vinden.

Da vi etter en humpete seilas kom bak Dåvøya ble det endelig stille på sjøen og vi kunne sette i gang med fisket etter havets dronning igjen. Martin fant frem en Royber på 600 gram, jeg valgte en torsk på ca et kg som jeg satte på en såkalt 'Anti Twist Rig' fra Magic Minnow. Agnet blir her hengende en liten meter bak et banansøkke på 3-400 gram. Jeg syntes det hele så levende og fint ut – og det skulle snart vise seg at 'noen' var enig med meg i denne vurderingen...

Legger ellers med et bilde av Martin – våt og kald, men alltid glad... Dårligere kompiser ville sannsynligvis drept hverandre under de rådende forhold, men vi hadde det, som vanlig, veldig moro...

Første drift startet på ca 20 meters dyp, ikke langt fra land. Vinden førte oss nærmest rett ut i fjorden og etter 5-6 minutter måtte vi gå inn igjen mot land. Sjøen var da så grov at det var ubehagelig å oppholde seg i denne lille farkosten vår. Vi beveget oss skrått innover for å starte neste drift, nesten som trinn to i en stige. Vi tenkte vi skulle avfiske 'Dåvøyalandet' mer effektivt enn noen før hadde gjort det.

Ca tre minutter inn i dette driftet smeller det brutalt i stanga mi – jeg mistet den nesten..! Jeg brøler "Yesss – jeg har den!" Og setter sjøbein mot disse nye kreftene som forsøker å vippe meg av pinnen... Et par korte, harde utras følger, deretter blir det stille. Eneste som skjer er at jeg kjenner noen brutale dobbeltrykk når fisken kaster opp og ned på hodet der nede... Når jeg prøver å sveive inn blir det fort klart at hun er svært mye større enn noe jeg tidligere har vært i befatning med. Jeg skjønner at jeg bare kan glemme å sveive inn noe som helst med det første.

Her skulle det vært et bilde og gjerne en filmsnutt av en flott kamp mot kjempefisken – Men det var det rett og slett ikke forhold til denne dagen...

Vi driver etterhvert lenger ut og bølgene begynner å bli grove. Jeg får Martin til å starte opp og gradvis få oss nærmere land, dette sammen med de høye bølgene på 1,5-2 meter får etterhvert løftet fisken fra bunnen. Jeg setter bremsen på Talica'en hardt mellom 'strike' og 'full' og begynner gradvis å få fisken nærmere båten. Bare for å oppleve noen hissige utras tilbake mot bunn, men hun er på glid...

Det er steinhardt arbeid, underarmsmuskulene på venstre armen er skikkelig råtne, men fisken er på vei oppover i vannet. Det er tydelig at det bare er et spørsmål om minutter før vi skal få se hva som har bitt på agnet mitt...

FG knuten på top shot'en kommer inn gjennom ringene på stanga – det er bare fire - fem meter igjen. Vi står begge og glaner ned i sjøen mens jeg sveiver inn resten, og så blir blikket vårt møtt av et skikkelig tomt fiskeblikk fra et stort hode i bølgene. Vi blir begge stumme da vi oppdager at fisken er mer enn to tredeler av båtens totale lengde...

Krokfestet er supert, to av tre kroker i treblen står gjennom beinet i overkjeven på fisken, det er tydelig at det aggressive angrepet på torsken min har gitt en sikker kroking... Jeg venter spent på et utras som ikke kommer før jeg etter en stund ber Martin om å sette kveitekroken og sikre uhyret. Martin fomler det litt til (han har aldri satt kroken før), og jeg ber ham holde stanga og bytte plass med meg. Nå har imidlertid madammen endret mening og plutselig stikker hun. Martin sitter fortsatt med stangen i hendene – han bare hylar... Det er et heftig utras på mellom 50 og 60 meter på hard brems, utrolige krefter i en slik fisk!

Jeg overtar igjen og begynner forfra. Alt går mye lettere denne gangen. Det som første gang tok meg 45 minutter var nå gjort på 15. Fisken jobbet hele tiden i mot, men den hadde mer eller mindre gitt seg. Det ble noen korte utras tilbake til bunns, men utfallet var gitt og etter ca en times kamp var fisken sikret i ripa med to kroker.

Herfra tok vi båten inn mot en stille vik og dregget opp. Deretter bløgget jeg kveita og lot den blø seg tom – vi var enige om at 100 kg hissig muskel ikke var det vi trengte oppi en allerede trang båt. Når fisken vel var død dro vi henne om bord og ringte til Frank... vi kom til å trenge hjelp til å få beistet opp av båten.

Vi møttes tre kvarter senere – fisken ble heist på land og veid. 99,6 kg var tallenes tale. Frank mente at vi burde kalle den offisielle vekta for 102 kg ettersom minst to kg blod var borte etter bløggingen... Jeg fikk imidlertid fort tilbakemeldinger fra havfiskeklubben hjemme om at det var innveid vekt som her ville bli tellende. Altså 99,6 kg, men det er klart at jeg i daglig omtale av fisken glatt runder opp til nærmeste hele tall og sier at den veide 100 kg.

Det ble faktisk med denne fisken på turen vår denne gangen. Været begrenset både effektiviteten i fisket og gjorde det umulig å fiske på steder som vi definitivt ville forsøkt om vi kunne. Trøsten får være at det, i følge, Frank, hadde vært stille fra de andre campene i nærheten også i denne perioden. Det skal sies at det ikke sto på innsatsen, jeg og Martin er enige om at vi kunne ikke vært ute stort mer enn det vi var. Vi er også enige om at vi skal prøve igjen neste år – antakelig i August måned i håp om at værgudene i større grad vil stå oss bi.

At jeg er fornøyd med turen er selvsagt innlysende. Jeg har hatt en drøm om å slå klubbrekorden hjemme på 77,5 kg, men har vel egentlig slitt med å se realismen i en slik målsetting. Det er ikke mange fisker på den størrelsen som tas vært år. I hvert fall ikke sett i lys av hvor mange som fisker... Selvsagt har jeg som alle andre fantasert om en fisk over 100 kg, men at jeg skulle få den så tidlig i 'kveitekarrieren' og under sånne forhold kunne jeg ikke tørre å håpe på.

Er dette mitt livs fisk...? Antakelig så er den det. Den vil for alltid ha en helt spesiell plass uansett hvilken opplevelse som skal nevnes. Om jeg noen gang får stor marlin eller noe annet tilsvarende så vil det bli umulig å danke ut kveita fra 2012... sånn er det bare!

Vi tåler et bilde til...

Kveite hilsener fra Thomas Sørheide !